

Patricia Lockwood
Erről nem beszélünk

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Patricia Lockwood: *No One is Talking About This*
Riverhead Books, New York, 2021

Copyright © 2021 by Patricia Lockwood
Hungarian translation © Morcsányi Júlia, 2022

* * *

Torontóban a férfi, akivel olyan sokat beszélgetett a portálban, elkezdett az igazi száján keresztül beszélni hozzám, és megtestesült a modern hangszín. – Már egy ideje kiteszem a golyóimat a netre. Tehát rendszeresen képeket posztolok a garázsomról vagy a konyhámról meg ilyesmi, a háttérben meg egyre többször van golyó.

Ő arra gondolt: ennek a beszélgetésnek az alapfeltétele, hogy nem kérdezem meg, *De miért csinálod*. Magától értetődőnek veszem, hogy az emberi események folyásának bizonyos pontján valaki talál rá okot, hogy egyre többször kitegye a golyóit a netre. Lepillantott a férfi lábára; cowboycsizma volt rajta, poénból, és néha hatalmas cowboycsapban is posztolt képeket magáról, képaláírás: Tehen(ész) Fiú. Az új, közös humorérzék egyik titkos építészete volt; a hang, amit itt és most ilyen meghittén hallott, úgy söpört végig a bolygón, mint egy regionális tűzvész.

– És egy este elmentem egy bárba, ahol találkozott néhány posztoló – folytatta a férfi. – És odajön hozzám egy pasi, átnyújt egy névjegykártyát, amire az volt nyomtatva, hogy *Láttam a golyóidat*. A pasi egy szót sem szólt. Aztán mellette, mintha csak megbeszéltek volna, a haverja belerókázott egy kukába.

– Én meg azt gondoltam, hogy így már soha többé nem lesz vicces semmi.

Megérkezett az étel, és undorító volt, mert szándékosan a legrosszabb fogást rendelték az étlapról, poénból. – De ezt meg is írhatnád, tudod? – kérdezte, és előrehajolt valami szélbe. – Valaki megírhatná. De olyannak kéne lennie, mint Jane Austen – mit mondott valaki reggelinél a hideg birkasült fölött, egy végzetes hiba a francia négyesben, dühtől borzolódo bundák a szalonban. – A hangszín halványan agresz-szív árnyalatai, egy szőrszál, amit DNS-ig hasogatnak. Egy *társasági* regény.

Megnézte a férfi profilját, és egy civilizáció lángoló végpontjának látta őt: hajóknak az Atlanti-óceánon, az ősök tengeribetegségének a zöld tajték felett, és ott volt még a tény, hogy pont úgy nézett ki, mint a fia, akiről néha szintén posztolt képeket. És ha nem teszi meg valaki, gondolta, hogyan fogjuk megőrizni a jövő számára, hogy milyen érzés volt a századfordulón olyan férfinak lenni, aki egyre többször posztolja a golyóit a netre?

Kifelé homályosan eszébe jutott, hogy ő is látott néhányat ezekből a képekből, nagyon régen, csak futólag, más dolgok között. De a pillanat, amikor ezt megemlíthette volna, már elszállt. A férfi rágyújtott, ő pedig elvett tőle egy cigit, poénból, és azt mondta: – De mind teljesen félreértik, nem? Amikor írnak róla, akkor már teljesen félreértik.

– Hát persze – mondta a férfi, miközben gyengéden kifújta a füstöt az orrán, poénból, olyan hangon, ami azt jelentette, hogy ő is félreérti.

* * *

Valóságos szubkultúrák fejlődtek ki a fórumokon, ahol az emberek összegyűltek, hogy a túlszaporodott candidájukról beszélgessenek. Az ember belebotlott egy éjjel, későn, mikor csak úgy lustán írogatott a keresőbe: miért vagyok állandóan fáradt, miért nem tudok már megjegyezni egy hétperces monológot, miért nem olyan rózsaszín már a nyelvem, mint gyerekkoromban? (Hajnali háromkor pedig már csak két kérdés létezett: a *Most haldoklom?* és a *Szeret engem*

egyáltalán valaki?) Az ember rátalált a túlszaporodottcandida-fórumra, amely az álmatlanság autópályája mellett ontotta hívogató fényét, és belépett a lengőajtón, ami azonnal bezárult mögötte. Onnantól átvette a túlszaporodottcandida-nyelvet; és ami a legtágabb, legütősebb nyelvi játéknak indult, az hamarosan szakzsargonná, aztán dogmává, majd egyenesen doktrínává vált. Az ember finom módosításokat eszközölt a viselkedésén a megaláztatások, büntetések és megrovások ellen, amikkel a túlszaporodottcandida-fórumon találkozhatott. Előre számított a nekiszegezett érvekre, és a zuhany alatt gondolatban el is próbálta őket, míg samponozta a haját, melynek a candida hátráltatta teljes növekedési potenciálját és ragyogását. Ha pedig a túlszaporodottcandida-fórumon megjelent a személyes vonzerő egyik varázslója, aki a többi fórumtagot a retorika, az adok-kapok és az improvizáció egyre szédítőbb magaslatainak meghódítására serkentette, akkor a fórum talán egy új nyelvet is létrehozhatott volna – egy olyan nyelvet, amit a világ többi része eleinte nem ért, aztán az egyetemes nyelvnek tekint.

Ja és amúgy egy ilyen pasiért talán még a férjét is elhagyná az ember.

Másnap reggel kiszáradt szemmel és még a korábbinál is kevésbé rózsaszín nyelvvel ébredt, és az emberek, akik elhaladtak mellette a munkahelyén, kevésbé tűntek valóságosnak, mint átpörgetni az egyébként nem létező candida-túlszaporodás megvitatására létrejött fórumot.

* * *

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2022-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Visnyai Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9155
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4159-8